

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13C/180/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6111220432
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Slobodník
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2013:6111220432.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred samosudcom JUDr. Gabrielom Slobodníkom, v právnej veci navrhovateľa D. U., D.Č.: XXXXXX/XXX, Q. Q. Q., B. XX, v konaní zastúpeného Mgr. Štefanom Cesnakom, bytom Banská Bystrica, Družby 25, proti odporkyni T. U., D.Č.: XXXXXX/XXXX, Q. S. M. W., B. XX, v konaní zastúpenej JUDr. Vierou Žembovou, advokátkou, Advokátska kancelária Brezno, ČSA č. 5, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podaným návrhom zo dňa 16. 09. 2011 sa domáhal vrátenia daru, a to nehnuteľnosti bytu č. XX spolu s príslušenstvom, ktorý sa nachádza F. Q. Q. M. B. E. Č. XX. Na základe zmeny žalobného návrhu, ktorú navrhol navrhovateľ, súd pripustil zmenu takéhoto žalobného návrhu tak, že navrhovateľ žiadal určiť, že je vlastníkom bytu č. XX, M. P. M. X. U. G. R., P.É. Č. XXXX, G. Č. XX, M. B. E. F. Q. Q., B. T. S. M. U. Č. B. XXXX, B. Ú. P. M. C. Č. XXXX F. K., P. P. K. U. XXXX/XXXXXX M. P. Č. J. P. S. R. J. P. U. B. U. U. Č. B. XXXX - S. U. G. F. XXX L. X G. F. XXXX/XXXXXX.

Odporkyňa s návrhom vyjadrila nesúhlas a žiadala tento ako nedôvodný zamietnuť.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a to Darovacou zmluvou uzatvorenou medzi účastníkmi konania dňa XX. XX. XXXX. Na základe takejto darovacej zmluvy súd zistil, že navrhovateľ v postavení darcu daroval odporkyni nehnuteľnosti, ktorá bola v postavení obdarovanej, a to byt č. XX M. X. U. G. R., P. Č. XXXX P. M. U. K.-B. XXXX, G. Č. XX, M. B. E. F. K., P. P. U. M. P. Č. J. P. S. R. F. F. XXXX/XXXXXX J. P. U. M. U. Č. K.-B. XXXX - S. U. G. F. XXX L. X F. F. U. XXXX/XXXXXX, U. B. Ú. P., S. M. C. Č. XXXX.

Skutočnosť, že odporkyňa sa stala vlastníčkou tohto bytu a takouto vlastníčkou je aj v súčasnej dobe, mal za preukázané z výpisu z LV č. XXXX J. P. B. Ú. F. Q. Q. U. P. S. F. XXXX/XXXX.

Súd vo veci vykonal ďalej dokazovanie listom, ktorý adresoval navrhovateľ odporkyni dňa 14. 06. 2011, nazvaným „Výzva na vrátenie daru - bytu“, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ žiada vrátiť dar, pretože jeho zdravotný stav je taký, že je odkázaný na opatrovateľskú starostlivosť, pričom vzhľadom na to, že odporkyňa mu takúto pomoc a potrebnú starostlivosť či opateru neposkytuje, napriek tomu, že bola v rámci darovacej zmluvy sľúbila, žiada, aby dobrovoľne vrátila dar, pretože on sám nemá dostatok finančných prostriedkov na úhradu opatrovateľských nákladov.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho zástupcu uviedol, že odporkyňa je jeho dcérou, ktorá sa o neho nijakým spôsobom nestará napriek tomu, že on vzhľadom na svoj zdravotný stav a vek takúto pomoc potrebuje a je na ňu odkázaný a nemá dostatok finančných prostriedkov na úhradu prípadných opatrovateľských služieb. Uviedol ďalej, že odporkyňa mu takúto pomoc neposkytuje a vzhľadom k tomu sa domáha vrátenia daru, resp. žiada aby bolo určené vlastníctvo k bytu, ktoré vlastnícky v súčasnej dobe patrí odporkyni. Má teda naliehavý právny záujem na tom, aby bol určený ako vlastník tejto nehnuteľnosti - bytu, ktorý je špecifikovaný v žalobnom návrhu. Uviedol, že odporkyňa voči navrhovateľovi neposkytuje potrebnú pomoc a teda sa dopustila hrubého porušenia dobrých mravov voči nemu.

Odporkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že pomoc otcovi, t. j. navrhovateľovi neodmieta, je pripravená mu ju vždy poskytnúť, avšak vzhľadom na to, že otec je neznášanlivej a hádavej povahy, je komunikácia s ním sťažaná a výslovne ju o pomoc nikdy nežiadal. Uviedla, že pokiaľ ona sama mala v úmysle mu akúkoľvek pomoc poskytnúť, otec ju buď do bytu nevpustil, resp. jej nedvíhal telefón tak, že sa mu nemohla dovolať, resp. po uprataní bytu, tento tam opätovne urobil neporiadok. Uviedla ďalej, že pokiaľ jej aj otec telefonoval, aby prišla na určitý deň a ona v tento deň z rôznych dôvodov prísť nemohla, prišla na nasledujúci deň, avšak on už potom uvádzal, že takúto pomoc od nej nepotrebuje. Potvrdila tú skutočnosť, že list označený ako výzva na vrátenie daru jej bol doručený.

Podľa § 80 písm.c) OSP, návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Pokiaľ okresný súd vo svojom rozhodnutí pod č. k. 13C/180/2011-59 zo dňa 24. 05. 2012 konštatoval, že takýto naliehavý právny záujem u navrhovateľa neexistuje, pretože vlastnícke právo k bytu sa obnovilo zánikom darovacieho vzťahu, ku ktorému dochádza momentom, keď jednostranný právny úkon na vrátenie daru príde do sféry obdarovaného a darovacia zmluva sa zrušuje už samotným prejavom darcu, na odvolanie navrhovateľa rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici pod č. k. 17Co/211/2012-71 zo dňa 29. 11. 2012.

Z odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici potom vyplýva, že pokiaľ adresoval jednostranný právny úkon obdarovanému a dochádza k obnoveniu vlastníckeho práva darcu okamihom doručenia jednostranného právneho úkonu obdarovanému, avšak možnosť darcu opätovne realizovať svoje vlastnícke právo k predmetu darovacej zmluvy závisí od toho, či bola predmetom darovania huteľná alebo nehnuteľná vec a či obdarovaný s obnovením vlastníckeho práva darcu súhlasí alebo nie. V danom prípade sa jedná o situáciu, kedy predmetom daru bola nehnuteľnosť, kde platí, že vlastnícke práva k nim sa obligatórne zapisujú do katastra nehnuteľností. Vzhľadom na to, darca nemôže žalobný petit koncipovať doslovne v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka a teda žiadať o vrátenie, resp. o vydanie veci žalobou na plnenie podľa § 80 písm.b) OSP. Z tohto dôvodu Krajský súd v Banskej Bystrici uzavrel, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že darca obdarovanej doručil výzvu na vrátenie daru, pričom úlohou prvostupňového súdu bude skúmať druhý zákonný predpoklad zrušenia darovacieho vzťahu a to, či zo strany odporkyne došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov voči navrhovateľovi alebo členom jeho rodiny.

Súd na základe uvedeného právneho názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici zamerl dokazovanie na zodpovedanie tejto otázky.

Súd na základe procesných návrhov oboch účastníkov konania vykonal dokazovanie a to výsluchom svedkov na preukázanie resp. vyvrátenie tej skutočnosti, akým spôsobom a či došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov zo strany odporkyne voči navrhovateľovi resp. členom jeho rodiny.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom svedka D. K., druha odporkyne, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že v určitom období išiel bývať spolu so synom odporkyne k navrhovateľovi, kde býval asi tri roky, pričom syn odporkyne tam býval kratší čas. Uviedol, že on odkladal peniaze na nájomné v kuchyni s tým, že z takýchto peňazí potom navrhovateľ platil poplatky za byt. Uviedol, že tento byt pravidelne navštevovala odporkyňa, chodila tam upratovať, pričom takéto práce vykonával aj on sám spolu so synom odporkyne. Uviedol, že pokiaľ aj takéto upratovanie vykonali, navrhovateľ začal v byte napríklad píliť dosky, resp. presádzať kvety vo vani, kedy odporkyňa kúpeľňu vyriadila. Navrhovateľ všetky takéto práce zo strany odporkyne, resp. neho alebo aj syna odporkyne kritizoval s tým, že mu nezáležalo na poriadku, pretože sa správal tak, že takýto neporiadok urobil aj sám. Uviedol, že v čase,

kedy už tam on nebýval, vozil k navrhovateľovi odporkyňu s tým, že navrhovateľ ich do bytu nevpustil alebo neotváral dvere a pokiaľ sa aj vrátili po nejakom čase videli navrhovateľa na balkóne, avšak on dvere neotvoril, mobilný telefón nedvíhal. Svedok ďalej uviedol, že sa stalo aj to, že pokiaľ oni chceli navštíviť s odporkyňou navrhovateľa, navrhovateľ mu vytýkal, že nemá púšťať do bytu cudzích ľudí a strkal odporkyňu z bytu von. Uviedol, že takto ju do bytu nevpustil možno 50-krát, pričom sa na jej adresu vyjadroval vulgárne a sám charakterizoval jeho vzťah k dcére ako taký, ktorý vlastne ešte ani nevidel alebo nepočul. Uviedol, že v značnej miere požíval alkoholické nápoje a mal veľmi agresívnu povahu. Pokiaľ on aj sám mu ponúkal pomoc, odvoz k lekárovi a podobne, takúto on odmietal s tým, že je sebestačný, pomoc nepotrebuje a že rád sa prejde.

Súd vo veci ďalej vypočul ako svedkyňu W. L., ktorej navrhovateľ je nevlastný otec a odporkyňa je nevlastná sestra. Svedkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že ona sama má skúsenosť s navrhovateľom takú, že k jej matke - manželke navrhovateľa a k nim ako deťom sa nikdy nesprával ukážkovo. Uviedla, že s navrhovateľom boli neustále nejaké problémy, pričom ona sama býva od neho asi 500 metrov. Uviedla, že má skúsenosť s tým, že odporkyňa mu chcela pomôcť, snažila sa pre neho zabezpečiť obedy, kedy ona sama ponúkla takú možnosť, že obed pre navrhovateľa bude variť s tým, že buď sama, resp. prostredníctvom svojho manžela mu takýto obed odnesú, nemusia ho ani navštíviť v byte, nechajú to pred jeho bytom s tým, že prázdny obedár zasa odnesú. Toto však navrhovateľ odmietol, resp. s tým nesúhlasil. Potvrdila tú skutočnosť, že odporkyňa mala záujem vybaviť mu pobyt aj v domove dôchodcov s tým, že napríklad aj z predaja bytu bude mať finančné prostriedky, z ktorého si takúto opateru bude môcť financovať. Uviedla, že vzhľadom k tomu, že býva blízko navrhovateľa, odporkyňa sa u nej často zastavovala, kedy hovorila, že jej navrhovateľ neotvoril, nechcel ju vpustiť do bytu, resp. že jej nedvíha telefóny a bála sa, či vôbec otec žije, keď aj štyri dni telefón nedvíhal. Uviedla, že oni pri takejto príležitosti vlastne sledovali, či sa večer u neho svieti, či ide televízor a volala späť odporkyňu, že teda otec žije, pretože tam ide televízor. Svedkyňa uviedla, že naozaj odporkyňa prejavovala snahu o navrhovateľa v tom zmysle, že sa mu snažila pomôcť, avšak je pravdou, že keďže pracuje v zahraničí, nemôže teda takúto starostlivosť poskytovať dennodenne. Uviedla, že takéto okolnosti ohľadne toho, že jej navrhovateľ nedvíhal telefón, resp. nevpustil ju do bytu, sa stalo určite jedenkrát do mesiaca, keďže dva týždne bola v zamestnaní v zahraničí. Uviedla taktiež, že navrhovateľa stretáva často, ona ho pozná aj keď on ju zrejme nepozná a často ho vída ako odchádza vlastne z pohostinstva zrejme pod vplyvom alkoholu, pretože má neistú chôdzu.

Súd vo veci vypočul ako svedka U. L., ktorý je susedom navrhovateľa, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že s navrhovateľom sa stretáva jeden alebo dvakrát, resp. viackrát do týždňa, pričom nebol nikdy svedkom toho, že by v byte navrhovateľa bola aj odporkyňa. Uviedol však, že je pravdou, že raz u neho na byte klopala a niekoľko krát volala jeho manželke na mobilný telefón s tým, že žiadala, aby sme sa zastavili u navrhovateľa s odkazom, aby si zapol mobilný telefón. Toto sa stalo dva alebo trikrát. Svedok ďalej uviedol, že sa stalo dva alebo trikrát aj to, že odporkyňa mu volala na služobný mobilný telefón s takou istou požiadavkou, aby si teda otec zapol mobilný telefón. Uviedol, že to bolo niekedy rok, rok a pol, resp. až dva roky spätne.

Súd ďalej vypočul ako svedka T. B. - vnuka navrhovateľa, syna odporkyne, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že býval so starým otcom asi pol roka, avšak takéto spolužitie sa nedalo vydržať, pretože ho stále v niečom kritizoval, že niečo robí zlé. Išlo to až do takej miery, že sa cítil ako psychicky týraný, pretože aj keď napríklad v byte poupratoval, navrhovateľ tam začal píliť nejaké dosky. Potvrdil tú skutočnosť, že pokiaľ sa jeho matka zastavovala u navrhovateľa alebo mu zvonila, tento jej neotváral, mobilný telefón nedvíhal, pričom on sám sa jedenkrát alebo dvakrát za tri mesiace snažil navštíviť navrhovateľa. Svedok ďalej vo svojej výpovedi uviedol, že navrhovateľ neustále tvrdil, že nič nepotrebuje, všetko zvládne sám a potvrdil takú skúsenosť, že pokiaľ s matkou t. j. odporkyňou u navrhovateľa v byte zvonili, búchali aj polhodinu, nikto im neotváral a následne videli, že navrhovateľ je doma na balkóne. Potvrdil tú skúsenosť, že na adresu odporkyne, teda jeho mamy navrhovateľ používal neustále vulgarizmy a pokiaľ mal aj vybavené zo strany matky opateru v domove dôchodcov, túto odmietol napriek tomu, že tieto okolnosti už boli vybavené.

Súd vo veci vykonal ďalej dokazovanie výsluchom U. M. - suseda navrhovateľa, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že navrhovateľa pozná ako sa poznajú bežne susedia v bytovom dome. Uviedol, že odporkyňu v byte navrhovateľa nevidel, resp. si na to nespomína. Uviedol taktiež, že navrhovateľ hovoril o tom, že dcéra za ním nechodí.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom svedka Š. F. - suseda a kamaráta navrhovateľa, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že nevie resp. si nepamätá na to, že by niekto z rodiny chodil na návštevy k navrhovateľovi.

Súd vo veci ďalej vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne J. Q., ktorá uviedla, že odporkyňa je jej sesternica a navrhovateľ je jej ujo. Táto vo svojej výpovedi uviedla, že nevie potvrdiť ani vyvrátiť tú skutočnosť, či sa účastníci konania stretávajú a aké sú vzťahy medzi nimi. Uviedla však, že jedenkrát bola odporkyňa u nej v obchode, pričom volala navrhovateľovi a tento jej mobilný telefón nezdvíhal. Na to za pár minút volal navrhovateľ jej na telefón, kedy odporkyňa bola ešte u nej v obchode a ona sama sa ho pýtala prečo odporkyňa nedvíha telefón, keď mu volá. Na čo on odpovedal, že nemá dôvod jej telefón dvíhať a že sa stretnú na súde.

Súd ďalej vykonal dokazovanie a to výsluchom svedkyne Q. L. - susedy navrhovateľa, ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že v minulosti dva roky dozadu sa stalo štyri alebo päťkrát, že odporkyňa k nej volala, že navrhovateľ jej neotvára, že jej nedvíha telefón a spytovala sa či je navrhovateľ v poriadku alebo či ho videli. Uviedla, že navrhovateľ sa pred ňou nikdy nesťažoval, že by za ním dcéra nechodila alebo že by mu nepomáhala.

Súd vo veci ďalej vykonal dokazovanie výsluchom svedka T. L., ktorý uviedol, že je manželom nevlastnej sestry odporkyne, pričom z rozprávania odporkyne vie, keďže bývajú blízko navrhovateľa, že táto ich navštevovala a rozprávala o tom, ako navrhovateľ ju nechcel pustiť do bytu, že jej dvere neotváral, resp. uviedol, že nechce aby mu poupratovala. Potvrdil tú okolnosť, že on sám spolu so svojou manželkou ponúkal odporkyni tú možnosť, že budú zabezpečovať obedy pre navrhovateľa tak, že mu navarený obed odnesú, poprípade nechajú pred bytom, pokiaľ on sám nechce niekomu otvárať dvere do bytu a následne prázdny obedár zoberú. Túto pomoc však navrhovateľ odmietol. Potvrdil taktiež tú skutočnosť, že odporkyňa mala v záujme zariadiť pre navrhovateľa opatrovateľskú službu s tým, že bolo aj voľné miesto, mohol v podstate okamžite nastúpiť, avšak on takýto záujem nemal. Uviedol, že v priebehu času nadobudol taký dojem, ako keby sama odporkyňa bola navrhovateľovi na príťaž a nie naopak, pretože všetko čo pre navrhovateľa urobila nebolo v poriadku a bolo jej to vytýkané.

Súd ďalej vykonal vo veci dokazovanie a to listom Mestského úradu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 10. 2013, z ktorého zistil, že navrhovateľ podal dňa 08. 11. 2012 na Mestskom úrade žiadosť o uzatvorenie zmluvy o poskytovaní sociálnej služby v S. U. P. B. M. B. XX-XX F. Q. Q., avšak predmetnú žiadosť dňom 14. 03. 2013 zbral späť s odôvodnením, že je sebestačný a toho času nemá záujem o umiestnenie v uvedenom zariadení.

Podľa § 630 Občianskeho zákonníka, darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Súd na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaného právneho predpisu a názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici mal za preukázané, že na strane navrhovateľa existuje naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetu daru, ktorý predstavoval byt nachádzajúci sa v Q. Q. M. B. E. Č.. XX spolu so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemkom parcely č. K.-B. XXXX - S. U. G. F. XXX L.X F. L. U. XXXX/XXXXXX.

Pri skúmaní druhého zákonného predpokladu zrušenia darovacieho vzťahu, a teda či zo strany odporkyne došlo k hrubému porušeniu dobrých mravov voči navrhovateľovi alebo členom jeho rodiny, musí súd konštatovať, že dobré mravy patria k zásadám súkromného práva, bývajú užívané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo častejšie obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy hoci sú zákonným pojmom a teda majú funkciu normotvornú, nie sú zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecných platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Posúdenie konkrétneho obsahu pojmu dobré mravy patria vždy od prípadu k prípadu sudcovi.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné správanie obdarovaného alebo len jeho samotná nevďačnosť, ale také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti

konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám, ktorá povinnosť vyplýva buď z právnych noriem, resp. zo zmluvného vzťahu, pričom tieto osoby patria k členom rodiny darcu.

Pri posudzovaní konkrétneho správania treba vychádzať z toho, či ide teda o porušenie dosahujúce značnú intenzitu alebo ide o porušovanie sústavné, ktoré svojim trvaním, priebehom, váhou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia. Toto negatívne správanie sa musí prejavovať objektívne a nestačí iba subjektívny pocit a úsudok darcu.

Akéoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného, ani menej významné porušenie dobrých mravov ešte nezakladá darcovi právo domáhať sa vrátenia daru. Predpokladom úspešnej požiadavky na vrátenie daru je len také správanie sa obdarovaného, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno hodnotiť ako hrubé porušenie dobrých mravov, t. j. také správanie sa, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Pri posudzovaní, či určité konkrétne správanie sa obdarovaného možno považovať za hrubé porušenie dobrých mravov, treba pri tom vychádzať z princípu vzájomnosti. To znamená, že treba brať do úvahy a hodnotiť aj správanie sa darcu, zistiť či tento sám sa nespráva voči obdarovanému v rozpore s dobrými mravmi, a či práve jeho správanie sa nie je príčinou nevhodného správania sa obdarovaného voči nemu alebo členom jeho rodiny. V kladnom prípade by sa totiž nemohol darca úspešne domáhať vrátenia daru lebo reakciu obdarovaného, i keď bola taktiež nevhodná, nebolo by možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Išlo by v takomto prípade o spoločensky nežiaducu vzájomnú komunikáciu medzi darcom a obdarovaným, ktorú by sotva bolo možno charakterizovať ako hrubé porušenie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Výnimkou by bolo iba také správanie sa obdarovaného, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

Pokiaľ takéto všeobecné právne úvahy premietneme na tento konkrétny prípad, je nesporné, že z hľadiska etického a morálneho hodnotenia treba dôraz položiť práve na princíp vzájomnosti pri hodnotení správania sa oboch účastníkov tohto konania. Z vykonaného dokazovania je nepochybne zrejmé, čo potvrdili takmer všetci svedkovia vypočutí v konaní prináležiaci k rodinným príslušníkom oboch účastníkov konania v tom zmysle, že odporkyňa v priebehu času, a to v rozmedzí od uzavretia darovacej zmluvy do času, kedy navrhovateľ odporkyňu vyzval na vrátenie daru, táto prejavovala o neho záujem, mala snahu pomáhať navrhovateľovi riešiť jeho problémy a poskytnúť mu prípadnú pomoc, ktorú by od nej potreboval. Na druhej strane je zrejmé, že navrhovateľka činná stále v pracovnom procese, pracujúca aj mimo územia Slovenskej republiky, takúto pomoc navrhovateľovi nemohla poskytovať denno denne, resp. okamihom, kedy ju navrhovateľ podľa jeho subjektívneho pocitu potreboval. V konaní bolo preukázané, že odporkyňa teda navrhovateľa nielen navštevovala, ale bola ochotná mu prípadnú pomoc aj poskytnúť, k čomu sa však navrhovateľ správal negatívne. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že navrhovateľ často krát neotváral dvere bytu, neodpovedal na telefonické hovory tak, že odporkyňa bola nútená sa domáhať informácie o navrhovateľovi aj u rodinných príslušníkov, resp. u susedov navrhovateľa. Správanie navrhovateľa a jeho neochotu mnohokrát prijať ponúkanú pomoc od odporkyne potvrdili taktiež vo svojej výpovedi svedkovia pochádzajúci z radov príbuzných oboch účastníkov konania. Je preto zrejmé za použitia princípu vzájomnosti, že práve takéto správanie navrhovateľa zrejme viedlo k tomu, že sama odporkyňa nebola často krát ochotná či schopná pomoc navrhovateľovi poskytnúť v okamihu, kedy on sám si ju vyžadoval. V rámci konania, ktorého predmetom nebolo preukazovanie správania sa navrhovateľa voči odporkyni, ale práve naopak správania sa odporkyne voči navrhovateľovi tak, aby súd mohol konštatovať, či došlo resp. nedošlo k hrubému porušeniu dobrých mravov. V danej súvislosti súd poukazuje na to, že takéto správanie odporkyne voči navrhovateľovi, ktoré by preukazovalo hrubé porušenie dobrých mravov, preukázané nebolo.

Súd konštatuje, že vzájomný vzťah oboch účastníkov konania teda nezodpovedá všeobecne uznávaným pravidlám správania sa, avšak príčinou takéhoto vzájomného vzťahu bolo práve správanie sa navrhovateľa voči odporkyni.

Súd vykonaným dokazovaním, a to aj listom Mestského úradu v Banskej Bystrici mal za preukázané, že aj v súčasnej dobe navrhovateľ svoju žiadosť, ktorú mal podanú na umiestnenie v Domove sociálnych služieb zobral späť s tým, že o takúto službu záujem nemá, pretože je sebestačný. Keby aj súd pripustil tú možnosť, že odporkyňa mohla zvoliť inú formu komunikácie s navrhovateľom, čo zrejme vzhľadom na ich vzájomné vzťahy nebolo však možné, mohlo by sa uvažovať a len v teoretickej rovine povedať, že snád' jej správanie taktiež nebolo úplne v súlade s dobrými mravmi. Nie je možné na druhej strane

v žiadnom prípade konštatovať, že by takéto porušenie dosahovalo intenzity tak, ako to má na mysli ustanovenie § 630 Občianskeho zákonníka.

Záverom súd uvádza, že dokreslením povahových vlastností navrhovateľa bolo aj jeho správanie sa na pojednávaní, kedy sa v rámci súdneho konania nezdržal používaním vulgárnych výrazov napriek niekoľkonásobnému upozorneniu sudcu.

Súd taktiež rozhodol o práve na náhradu trov konania a to za použitia ustanovenia § 150 OSP, pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa v prejednávanej veci považoval teda najmä príbuzenský vzťah účastníkov konania, ktorí sú v postavení otca a dcéry a súd teda považoval za dôvodné rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania práve pre tento príbuzenský vzťah.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozsudku smeruje, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísané a datované. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa. (§ 205 ods. 1 OSP, § 42 ods.3 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.